

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 50854-06-22 מדינת ישראל נ' פרנקל

לפני כבוד השופטת כריסטינה חילו-אסעד

המאשימה: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד רועי חמדני
יחידת תביעות תל-אביב, משטרת ישראל

נגד

הנאשמת: אמילי מיטל פרנקל
באמצעות עו"ד אייל אבולעפיה

החלטה

לפניי בקשת ההגנה לזיכוי הנאשמת על יסוד [סעיף 158 חוק סדר הדין הפלילי \[נוסח משולב\]](#), [תשמ"ב-1982](#) (להלן: [החסד"פ](#)). לטענת ההגנה, המאשימה לא הוכיחה בתום פרשת התביעה את האשמה, אף לכאורה, ועל כן יש לזכות את הנאשמת ללא צורך בשמיעת פרשת ההגנה.

לשיטת ההגנה, השוטר שביצעה את הליך העיכוב והמעצר פעלה בניגוד לחובותיה על פי הדין ועל כן מדובר בעיכוב ומעצר בלתי-חוקיים ופעולות הנאשמת שבוצעו לאחר מכן לא מקימות דבר עבירה.

כתב האישום, הטענה המקדמית וההליך עד כה

1. כתב האישום מייחס לנאשמת עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי [לסעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977](#) ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר, לפי [סעיף 47\(א\) לפקודת סדר הדין הפלילי \(מעצר וחיפוש\) \(נוסח משולב\)](#), תשכ"ט-1969.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.01.2020 שהתה הנאשמת במרחב הציבורי בתל אביב, במקום שאינו מקום מגוריה ומבלי שעטתה מסיכה על פניה, כפי שנדרש באותו מועד בהתאם למגבלות שהוטלו על הציבור לשם התמודדות עם נגיף הקורונה. באותו מעמד, פנתה השוטרת אל הנאשמת וביקשה ממנה להזדהות על פי תעודת זהות, במשך מספר דקות, אולם הנאשמת בתגובה לכך ביקשה מהשוטרת שתניח לה והחלה לעזוב את המקום. השוטרת ביקשה ממנה לעצור ולהזדהות שוב ושוב, אך הנאשמת לא נענתה והמשיכה ללכת מהמקום ובתגובה הודיעה לה השוטרת כי היא מעוכבת. הנאשמת המשיכה לנסות לעזוב את המקום, לכן נאלצה השוטרת לעצור אותה ולאזוק אותה תוך שהנאשמת מתנגדת לאיזוק. תוך כדי המעצר, הנאשמת תלשה מהשוטרת את מצלמת הגוף ואת מכשיר הקשר והשוטרת

פ (תל אביב) 50854-06/22 *** מדינת ישראל, יחידת תביעות תל-אביב, משטרת... נ' אמילי מיטל פרנקל
קראה לסיוע של שוטרים נוספים על מנת שיעזרו לה לבצע את המעצר. בתגובה לכך, הנאשמת
נשכבה על הרצפה וסירבה לקום, והשוטרים נאלצו להרים אותה בכח על מנת להכניסה לתוך
הניידת.

3. במסגרת ההליכים המקדמיים העלה ב"כ הנאשמת, עו"ד אייל אבולעפיה,
טענה מקדמית כי יש לבטל את כתב האישום על יסוד הוראות [סעיף 149\(4\) לחסד"פ](#) מאחר
וכתב האישום אינו מגלה עבירה. לטענת ההגנה, היה על השוטרת להודיע לנאשמת על עצם
עיכובה ועל סיבת העיכוב, כקבוע [בסעיפים 72 ו-24 לחוק סדר הדין הפלילי \(סמכויות אכיפה -
מעצרים\)](#), [תשנ"ו-1996](#) (להלן: **חוק המעצרים**). אולם השוטרת פעלה בניגוד לחובותיה על פי
חוק במסגרת פנייתה אל הנאשמת, ומשלא עשתה כן, ומשמדובר בדרישות המהוות תנאי
לחוקיות העיכוב, הרי שהתנהגות הנאשמת שבאה בעקבות כך אינה מהווה עבירה, קרי:
משלא פעלה השוטרת כנדרש על פי הדין הנאשמת לא תוחזק כמי שהפריעה לשוטרת במילוי
תפקידה או כמי שהתנגדה למעצר חוקי מאחר ומעצרה היה בלתי חוקי. ביום 20.02.2022
דחתה כב' השופטת עדי יעקובוביץ את הטענה המקדמית. נקבע כי הסוגיה העומדת בבסיס
המחלוקת בין הצדדים היא חוקתיות הליך העיכוב והמעצר, וכי הצדדים חלוקים בשאלות
עובדתיות ומשפטיות שלא ניתן להכריע בהן בשלב זה. על כן, ומבלי לקבוע בה מסמרות, נקבע
כי הטענה תוכרע **"בתום הבאת ראיות המאשימה וההגנה"**.

4. התיק נקבע לשמיעת ראיות לפני.
ביום 06.06.2023 נשמעה פרשת התביעה. במועד זה במהלכה העידה השוטרת שביצעה את
הליך העיכוב והמעצר וכן שוטרת נוספת שהגיעה למקום האירוע בשלב מאוחר יותר. כן
הוגשו חומרי חקירה בהסכמה.
5. ביום 08.06.2023 הודיע הסניגור כי הוא מוותר על חקירת שוטרת נוספת
שהגיעה למקום בשלביו המאוחרים של האירוע ומסכים להגשת דו"ח הפעולה שערכה ללא
צורך בהעדתה, ובכך למעשה הסתיימה פרשת התביעה. בד בבד העלה הסניגור בכתב בקשה
לזכות את הנאשמת לפי [סעיף 158 לחסד"פ](#), קרי: בטענת כי 'אין להשיב לאשמה'.

טיעוני ההגנה

6. בתמצית – הסניגור טוען כי פגמים שנפלו בהליך העיכוב חותרים תחת
חוקיותו וכאשר מדובר בעיכוב בלתי חוקי, ובהמשך לו מעצר בלתי חוקי, הרי פעולות
הנאשמת שבוצעו לאחר מכן, ובכלל זה העובדות אשר עשויות לשמש בסיס לעבירות
ההתנגדות למעצר וההפרעה לשוטר – אינן יכולות להיחשב כעבירה פלילית.
7. וכעת בהרחבה – לטענת הסניגור השוטרת לא הודיעה לנאשמת על עצם
העיכוב מיד עם תחילת העיכוב, אלא שההודעה לנאשמת כי היא מעוכבת ניתנה רק כאשר
הוחלט על עיכובה לתחנה וגם במועד זה לא הודע לה מה הסיבה לעיכובה, למרות שאלות
חוזרות מצד הנאשמת בעניין. הסניגור טוען כי גם אם סברה השוטרת כי הנאשמת מבינה
מהי סיבת העיכוב, קרי: איעטיית מסיכה, אין הדבר פוטר את השוטרת מלהבהיר לה מה
הסיבה שבגינה נתבקשה להזדהות.
8. על כן, מקום שהשוטרת לא קיימה, לשיטת ההגנה, חובותיה כדין ולא
הודיעה לנאשמת על העיכוב, אין רלוונטיות לשאלת הבנת הנאשמת באשר לסיבה שבגינה

פ (תל אביב) 50854-06/22 *** מדינת ישראל, יחידת תביעות תל-אביב, משטרת... נ' אמילי מיטל פרנקל
נתבקשה להזדהות ומכאן שלא יהיה בהעדתה או בהימנעות מהעדתה כדי לחזק את ראיות
התביעה.

9. הסניגור הפנה לחקירתה של השוטרת בבית המשפט ולנצפה במצלמות הגוף. יודגש, הסניגור אינו חולק על חלקה האקטיבי והעובדתי של הנאשמת באירועים שהתפתחו והסלימו עד למעצרה שבוצע בכוח תוך שהנאשמת גם נחבלת בגופה, כמתואר בתמונות ת/8 ובחקירתה במשטרה ת/7. בחקירתה בתחנה תחת אזהרה יוחסה לנאשמת גם עבירת תקיפת שוטר, לאחר שנטען כי בעטה בשוטרת וניסתה לנשוק אותה, אולם עבירה זו לא נכללה בכתב האישום.
10. הסניגור טוען כי לא קוימו הוראות החוק המחייבות את השוטרת להודיע לנאשמת על עצם העיכוב. סמכות שוטר לעכב אדם במקום או לתחנה מוסדרת **בסעיף 67 לחוק המעצרים**; **סעיף 72 לחוק המעצרים** קובע כי על מבצע העיכוב יחולו הוראות סעיף 24 לחוק, **בשינויים המחוייבים**; **סעיף 24 לחוק המעצרים** שעניינו 'ביצוע המעצר' קובע כך:

"(א) **העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר; שוטר יזהה את עצמו גם בהתאם להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן – פקודת המשטרה), ועובד ציבור יזהה את עצמו גם על ידי הצגת תעודה המעידה על סמכויותיו. היה המעצר על פי צו שופט, ימסור מבצע המעצר לעצור עותק מהצו.**

(ב) **הוראות סעיף קטן (א), למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר ולמסור לו עותק מהצו, לא יחולו –**

(1) **אם ברור בנסיבות הענין, כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;**

(2) **אם מילוין עלול לסכל את ביצוע המעצר;**

(3) **אם מילוין עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה;**

חלפו הנסיבות שמנעו מילוי הוראות סעיף קטן (א), יקיים מבצע המעצר את ההוראות האמורות מוקדם ככל האפשר.

(ג) **מילוי החובות האמורות בסעיפים קטנים (א) ו-(ב) הוא תנאי לחוקיות המעצר.**"

11. סעיף זה חל, אם כך, גם על ביצוע עיכוב, בשינויים המחוייבים, ועל פיו מילוי חובות השוטר המפורטות בו הן תנאי לחוקיות העיכוב. לדידו של הסניגור, גם אם זהות השוטרת וסיבת העיכוב היו ברורות לנאשמת (כמפורט בסייג שבסעיף 24(ב)(1) הני"ל) אין בכך כדי לאיין את החובה להודיע לנאשמת על **עצם העיכוב** מיד עם הפניה אליה, ומשלא עשתה כן בשלב של המפגש הראשוני, הרי שמדובר בעיכוב ובמעצר שלא כדין ועל כן פעולות הנאשמת שבוצעו לאחר מכן אינן יכולות להיחשב כהתנגדות למעצר; משלא פעלה השוטרת במסגרת סמכותה כדין הרי שלא ניתן להרשיע את הנאשמת גם בעבירה של הפרעה לשוטרת במילוי תפקידה. הסניגור הפנה לשאלות שהציגה הנאשמת בפני החוקרת, לא אחת במהלך האירוע,

פ (תל אביב) 50854-06/22 *** מדינת ישראל, יחידת תביעות תל-אביב, משטרת... נ' אמילי מיטל פרנקל
 בשאלה מדוע היא מתבקשת להזדהות בפניה, ולעובדה כי בשום שלב של האירוע השוטרת לא
 השיבה כי סיבת העיכוב היא בגין אי-עטיית מסיכה. הסניגור גם הפנה במהלך חקירתה
 הנגדית של השוטרת לנוהל 01.02.03 **אכיפת עבירות קנס מנהליות** – נגיף הקורונה על מנת
 לברר את מידת היכרותה של השוטרת עם הוראות הנוהל ועמידה בהן במקרה זה.
 12. הסניגור הוסיף וטען (במענה לתשובת המדינה) כי גם דרישה להציג תעודת
 זהות כרוכה בעיכובו של אדם ועל כן כפופה לדרישות החוק וכי החובה להודיע לאדם על עצם
 עיכובו אינה מסוייגת, ומשחובה זו לא קוימה, לא הוכחה אשמתה ולו לכאורה ואין לחייב את
 הנאשמת להשיב לאשמה.

טיעוני המאשימה

13. **המאשימה מתנגדת לבקשה.** לטעמה העבירות הוכחו במישור הלכאורי
 וטענות ההגנה לחריגה כזו או אחרת מהוראות החוק וכתוצאה מכך לביטול אוטומטי וגורף
 של כל העבירות אותן ביצעה הנאשמת ראוי שיישמר לשלב הדיוני המתאים. לשיטת
 המאשימה השוטרת פעלה במסגרת הסמכויות המוקנות לה באכיפת מגבלות הקורונה וכי
 המחוקק העניק סמכויות מיוחדות ומפורשות לגורמי האכיפה ולזכותם לדרוש מהנוכחים
 במרחב הציבורי תעודת זהות לשם בדיקתם וביצוע פעולות אכיפה ככל שנדרשות, מבלי
 להודיע להם על עיכובם או להכניסם לסטטוס של מעוכבים ואף ללא צורך להודיע להם על
 עיכובם לצורך הזדהות; המאשימה גם טוענת כי סיבת המעצר היתה ברורה לנאשמת
 מתחילת האירוע ועד לסיומו, ועל כן חל הסייג שבסעיף 24(ב)(1) לחוק המעצרים; בסיכום,
 טוענת המאשימה כי מקומו של ניתוח משפטי מדוקדק הוא בסוף ההליך ולא בשלב דיוני זה.

המסגרת המשפטית

14. טענת 'אין להשיב לאשמה' היא טענה דיונית המועלית לאחר סיום פרשת
 התביעה ולפני שמיעת פרשת ההגנה וקבועה [בסעיף 158 לחסד"פ](#):

**"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית
 המשפט את הנאשם – בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו – לאחר
 שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183
 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."**

15. בשלב זה על בית המשפט לבחון האם בראיות שהוצגו על-ידי התביעה יש
 כדי להוכיח לכאורה את אשמת הנאשם. משמעות הטענה שאין להשיב לאשמה היא
 שהתביעה לא עמדה בפרשתה בנטל החובה להביא ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן,
 יש לפטור את הנאשם מלהשיב לאותה אשמה, ולזכותו ממנה כבר בשלב זה של הדיון.

16. הלכה היא כי **בשלב זה די בראיות בסיסיות, ואפילו זלות, כדי שהנאשם
 יידרש להשיב על האשמה.** לצורך הכרעה בטענה, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות או
 משקל, אלא שואל את השאלה הבאה: בהנחה שכל החומר שהובא בפניו לחובת הנאשם יזכה
 במלוא האמון והמשקל האם יהיה בו כדי לבסס הרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם, או
 בעבירה אחרת באותו עניין. **רק בנסיבות נדירות,** כאשר הראיות שבאו לחובת הנאשם הינן

פ (תל אביב) 50854-06/22 *** מדינת ישראל, יחידת תביעות תל-אביב, משטרת... נ' אמילי מיטל פרנקל
כה בלתי סבירות, ששום בית משפט סביר לא יכול היה לראות בהן בסיס להרשעה, יטה בית המשפט אוזן לטענות בדבר מהימנות הראיות (ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח' (פורסם בנבו, 22.11.1977). להלן: עניין כחלון; ע"פ (מחוזי מרכז) 37776-04-22 מדינת ישראל נ' יובל נחשון (פורסם בנבו, 04.06.23);

נטל ההוכחה הנדרש מהתביעה בשלב זה נמוך יותר מזה הנדרש בסוף המשפט ודי בתום פרשת התביעה בעמידה בנטל הוכחה "לכאורה" ואין התביעה מחויבת להוכיח ראיותיה בשלב זה במידת הוכחה של למעלה מספק סביר (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים** חלק שני (מהדורה מעודכנת 2009), עמ' 1445-1455). בעניין **כחלון** קבע בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר ככלל של פרקטיקה (PRACTICE NOTE), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן [...] אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום" (עמ' 180, ההדגשות הוספו)

17. גם אם בית משפט דוחה טענה של 'אין להשיב לאשמה', עדיין יכול הוא לזכות את הנאשם בסוף ההליך. זאת, אף אם זה בוחר שלא לקיים פרשת הגנה, משום שהערכת **אותן הראיות** עם תום פרשת התביעה (לצורך הטענה של אין להשיב לאשמה) שונה לחלוטין מהערכתן עם תום הדיון כולו (לצורך הכרעת הדין) ונטל ההוכחה שעל התביעה לעמוד בו, בכל אחד מהשלבים, שונה בתכלית (י' קדמי, **שם**).

דיון והכרעה

לאחר שקילת טיעוני הצדדים מצאתי לדחות את הבקשה.

18. טענת אין להשיב לאשמה היא טענה דיונית העוסקת בשאלה האם יש מקום להעביר את נטל הבאת הראיות אל כתפיה של הנאשמת. נטל השכנוע לעולם נותר על כתפי המאשימה והוא גבוה יותר בסוף ההליך מאשר בשלב הנוכחי.

19. צפייה בסרטון מלמדת כי מדובר באירוע שנפרס על פני כ-13 דקות ומתועד במצלמות הגוף של השוטרת כמעט באופן מלא (למעט המקטעים שבהם זווית הצילום אינה מתעדת את המתרחש באופן ברור). על פי הנצפה בסרטון (והדברים נכתבים בתמצית ובתיאור חופשי) מיד לאחר שניגשה השוטרת לנאשמת עטתה זו מסיכה על פניה. השוטרת שאלה את הנאשמת מנין היא וביקשה ממנה תעודת זהות אולם לא מסרה לה במפורש מה הסיבה שבגינה היא מבקשת ממנה להזדהות, ולא שאלה אותה מדוע לא עטתה מסיכה על פניה. גם

פ (תל אביב) 50854-06/22 *** מדינת ישראל, יחידת תביעות תל-אביב, משטרת... נ' אמילי מיטל פרנקל
 כאשר הנאשמת שאלה במפורש "למה את צריכה לזהות אותי?" וכן "עשיתי משהו רע?" לא
 קיבלה תשובה בהירה וישירה אלא השוטר ענתה "אני צריכה לזהות אותך אני שוטר ואת
 חייבת להזדהות בפני" וכן "את רוצה לבוא איתי לתחנה?". הנאשמת שוב שאלה מדוע היא
 מתבקשת להזדהות והשוטר משיבה "כי עשית עבירה" אולם לא מסבירה מהי העבירה
 הנטענת. משסירבה הנאשמת להזדהות החליטה השוטר לעכבה לתחנה והודיעה לה על כך.
 האירוע התפתח ולאור סירוב הנאשמת להזדהות ולשתף פעולה החליטה השוטר לעכבה
 לתחנה, הזעיקה כוחות סיוע, ומשלא זכתה לשיתוף פעולה מצד הנאשמת שאף החלה לעזוב
 את המקום, החליטה לעצרה. הנאשמת נאזקה תוך שהשוטר אוחרת בה ומבקשת ממנה
 שלא להתנגד. כוחות תיגבור הגיעו, הנאשמת נשכבה על הרצפה, השוטרים הרימוה והכניסוה
 לניידת.

20. **טענות ההגנה, לפיכך, משמעותיות וכבדות משקל אולם מקומן להתברר**

באופן מעמיק במסגרת הכרעת הדין. לא סברתי כי תיק זה עונה על התנאים החריגים
 הנדרשים לשם זיכוי הנאשמת כבר בשלב דיוני זה, המצריך הסתכלות כוללת ולא מדוקדקת
 ודווקנית, טרם שמיעת פרשת ההגנה. אין מדובר במצב שבו הנאשמת טוענת כי אינה קשורה
 או מסובכת כלל בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום כלל, אלא שהטענה היא כי קמה לה
 הגנה משפטית להתנגדות למעצר וכי פגמים שנפלו בפעולות השוטר מכשירים את
 התנהגותה.

21. לא ניתן לפיכך לומר כי לא הונחה כל ראייה המצביעה על מעורבותה של

הנאשמת בביצוע העבירות לכאורה ועל כן אין לחייבה להשיב לאשמה. המצע העובדתי כאמור
 מתועד וגם הסניגור אינו חלק כי המצע העובדתי מבסס את יסודותיהן המרכזיים של
 העבירות המיוחסות לנאשמת, אלא שלטעמו פגם שנפל בתחילת השרשרת משליך על חוקיות
 כלל הפעולות שבוצעו לאחר מכן באופן המצדיק "הורדת המסך" כבר כעת על ההליך הפלילי
 כולו.

22. בהינתן המעורבות הפיסית הבלתי מוכחשת של הנאשמת במעשים

המיוחסים לה, כפי שעולה מהסרטון ומדוחות הפעולה שהוגשו, הבקשה לזיכוי אינה נשענת
 אפוא על היעדר מעורבות אלא על מסקנה שבעיקרה משפטית ואשר קבלתה מצריכה דיון
 והכרעה במספר טענות, ובכלל זה: האם נפל פגם בהליך העיכוב והאם פגם זה, ככל שנפל,
 הופך את העיכוב, ובהמשך גם את המעצר, לבלתי חוקיים; האם כלל הפעולות שנקטו על ידי
 הנאשמת לאחר עיכובה ומעצרה – כאשר מדובר כאמור באירוע מתגלגל ולא רגעי או נקודתי
 – חוסות תחת ההגנה המצדיקה התנגדות כדין לעיכוב ומעצר בלתי חוקיים, על כל המשתמע
 מכך לעניין עוצמת ומידת ההתנגדות; ולחלופין האם קיימים שיקולים אחרים המצדיקים
 זיכוי.

23. למרות הקשיים עליהם הצביע הסניגור במהלך חקירתה הנגדית של

השוטר, מקומם של הניתוח המשפטי וגזירת המסקנות להתבצע במסגרת הכרעת הדין שם
 יינתן להן ביטוי מלא. בשים לב למסקנה זו ולעובדה כי במסגרת הכרעת הדין יתקיים ניתוח
 עובדתי ומשפטי מדוקדק, ויישקלו טענות ההגנה והשלכתן על שאלת זיכוי או הרשעתה של
 הנאשמת – אני מוצאת להסתפק בדברים אלו מבלי להרחיב למעלה מכך בשלב הנוכחי. יפים
 לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בעניין **כחלון לעיל**: "**למותר להוסיף, כי מאחר
 והגעתי לכלל מסקנה, כי מן הדין להמשיך בהליכים על-פי האישום המקורי מן השלב בו**

פ (תל אביב) 50854-06/22 *** מדינת ישראל, יחידת תביעות תל-אביב, משטרת... נ' אמילי מיטל פרנקל
**נפסקו, טוב אעשה אם לא אכנס כאן לניתוח מפורט יותר של הראיות ושל המשמעות
 המשפטית העולה מהן, כי אין זה השלב ההולם לכך" (עמ' 181).**

24. סיכומם של דברים – אין מדובר במקרה חריג שמצדיק הימנעות מהעברת
 נטל הבאת הראיות לכתפי ההגנה. כאמור, לא מן הנמנע כי אותה מערכת ראיות תצדיק,
 בסופו של ההליך, מסקנה אחרת וזיכוי הנאשמת לאחר בחינה והערכת הראיות במשקפיים
 המתאימים לאותו שלב, אך אין די בכך כדי להצדיק את הדילוג על פרשת ההגנה וזיכוי
 הנאשמת כבר בשלב זה.

הבקשה לזיכוי הנאשמת בשלב זה נדחית.

פרשת ההגנה תישמע ביום 20.06.2023.

דוח הפעולה של רס"ל אודל מדי שירן התקבל בהסכמת הסניגור ויסומן ת/13. המאשימה תגיש
 לתיק בית המשפט את דוח הפעולה המקורי.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, יום כ"ט סיוון תשפ"ג, 18 יוני 2023, בהעדר הצדדים.

כריסטינה חילו-אסעד